

Budapest, 1895. október 15. – Budapest, 1961. február 6.

Apja állami tisztviselő volt. Fia a Lónyai utcai Református Főgimnáziumban érettségizett 1912-ben. 1910-ben lett a Galilei Kör tagja, majd 1913-1914-ben rövid ideig titkára. Érettségije évében már a Nyugat rendszeresen foglalkoztatott munkatársa volt. A budapesti tudományegyetem jogi karára iratkozott be, de 1914. augusztusban katonai behívót kapott; hátországi szolgálatot teljesített. 1917-ben befejezte tanulmányait a nagyváradi jogakadémián. A következő évben az államtudományok doktorává avatták.

Eleinte az irodalom felé vonzódott, majd külpolitikai elemzéseket írt a Pesti Hírlapba, a Pesti Naplóba és a Népszavába, szociológiai, közgazdasági tanulmányokat készített a Huszadik Század és a Szabadgondolat című folyóiratok részére. 1914-ben az egyetem rektorától megrovást kapott egy, a diáknyomort leleplező Nyugatban megjelent cikkéért. 1912–1913-ban a Magyar Szentkorona Békeegyesület aktivistája, majd az egyesület lapja, a Nemzetközi Élet segédszerkesztője, nem hivatalos küldött az 1913-as hágai békekongresszuson. 1914-ben belépett a Károlyi-féle Függetlenségi Pártba, szembekerült a Galilei Körrel. 1914-ben indította el első folyóiratát, az Új Magyar Szemlét, amelyet pacifista cikkéért 1914 őszén a hatóságok betiltottak. A háború idején a háborúellenes, a nemzeti illetve a függetlenségi gondolat valamint a modernizációs demokratikus társadalomfejlődés híveinek közös táborát akarta lapjával megteremteni. 1918 kora őszén belépett az Országos Polgári Radikális Pártba, majd másfél hónap múlva részt vett a fiatal tisztek forradalmi csoportja tevékenységében. 1918. október 31. után tagja lett a Nemzeti Tanácsnak, a Külügyminisztériumban Jászi Oszkár titkáráként a radikális nemzetiségi politika gyakorlati megvalósításában vett részt. Munkakörét a Tanácsköztársaság idején is fenntartotta, ezért 1919 végén állásából eltávolították, az internálást is új munkahelye segítségével tudta elkerülni. 1919 októberétől a Világ című lap belső munkatársa lett. Vezércikkeket írt, a Hét című hetilap rendszeresen közölte politikai szemléit. 1921-ben a biztosabb megélhetést biztosító bankbizományosi irodát nyitott, 1925-ben a Phönix Életbiztosító Társaság alkalmazottja, majd ügyvezető igazgatója lett. 1933-ban kilépett s ismét az aktív politizálás felé fordult. A következő évben átvette a Századunk című folyóirat szerkesztését, cikkei, tanulmányai központi kérdése a demokrácia megteremtése volt. A folyóiratot 1939-ben az új sajtótörvény rendelkezéseit alkalmazva betiltották. Rövid ideig könyvkiadó vállalatot üzemeltetett, kora filozófia gondolkodóinak műveit jelentette meg, majd a sajtókamarai tagságot elnyerve a Szabad Szó közgazdasági szerkesztője lett. Otthonában alakult meg 1944 novemberében az illegális Magyar Radikális Párt, amelyet 1945. február 3-án hivatalosan is létrehoztak. A párt hivatalos elismeréséig és a nemzetgyűlési választásokon való indulása engedélyezéséig a Nemzeti Parasztpártban tevékenykedett. Ő fogalmazta meg a radikális párt hivatalos választási programját is. A budapesti törvényhatósági választásokon bekerült a fővárost irányító bizottságba. 1945 októberében a párt hivatalos lapja, a Haladás főszerkesztője volt, de a párt novemberi választási kudarca után – amikor neve a párt országos és nagy-budapesti listáján is szerepelt- tisztségéről lemondott. Megismerkedett a szabadkőműves mozgalom eszméivel, 1946 és 1950 között a Corvin páholy tagja volt. Energiáit a Huszadik Század újraindítására fordította, a folyóirat legelső számát 1947 márciusában jelentette meg. A Magyar Radikális Párt négy választókerületben is elindult az 1947. augusztus

31-én megrendezett országgyűlési választásokon; pótképviselőnek választották meg. 1947. december 12-én a párt Csongrád és Csanád vármegyei választókerületének képviselőjeként hívták be a törvényhozásba. 1949 októberében mondvacsinált okokra hivatkozva kizárták a pártból. 1950-ben csak hosszas bizonyító eljárás lefolytatása után mentesült a kitelepítési határozat alól. Nyugdíját megvonták, szerény megélhetését nyelvi lektori állásából fedezte, 1953 márciusa és 1955 májusa között a Tankönyvkiadó szerkesztőségi munkatársa volt. 1956-ban nem vett részt a Magyar Radikális Párt újjáalakításában. A politikától végleg visszavonultan évei utolsó éveiben társadalombölcseleti kérdésekkel és a Galilei Kör történetének feldolgozásával foglalkozott.